

IV

Tôi lên đường sang Nga...

NGHE tôi than thở, chắc hẳn toàn thể giống dực trên trái đất sẽ la rầm lên :

— Đồ xạo ! Được yêu đương rả rích với người đẹp Lôlô mà bảo là đêm khổ nhất đời !

Oan tôi lắm, vì sự thật là thế. Sự thật là vẻ đẹp của nàng không thua vẻ đẹp của mình tinh điện ảnh Lôlô là bao. Tôi chưa được vinh dự biết tài của mình tinh Lôlô trong phòng the, nhưng theo linh tính thì đến Lôlô chính hiệu cũng thua Lôlô của tôi đêm ấy tại Nữ ưóc.

Vậy mà đêm ấy, cái đêm có thể trở thành thần tiên ấy, lại là đêm khổ nhất đời tôi. . Vì, thưa các bạn, tinh báo Tây Đức và C.I.A. cố ý quèn ghi một số chi tiết vào chương trình. Họ trả nhiều tiền tất họ cũng có quyền nói dối với tôi. Họ đã làm

tôi bực mình và tên tò đêm ấy.

Đêm ấy, sau một trận mưa hôn vũ bão, Lolô kéo tôi nằm xuống để làm chuyện vợ chồng. Thường lệ, tôi thuyết phục đàn bà, thỉnh thoảng đàn bà mới phải thuyết phục tôi, đêm ấy, Lolô lại hoàn toàn bắt tôi theo sở thích của nàng.

Thân thể tôi đang sửa soạn thì tai tôi bỗng nghe một âm thanh lạ. Đó là một tiếng «tách» nhỏ nhỏ. Nhờ biết phân biệt tiếng động, tôi biết ngay là tiếng «tách» của máy chụp hình. Tai phân biệt tiếng động của tôi đã vượt khỏi trình độ cao cấp, tôi chỉ nghe hơi thở cũng đủ đoán được người núp sau cửa là đàn ông hay đàn bà, già hay trẻ, biết võ nghệ hay không biết võ nghệ nữa. Tôi còn có khả năng nghe được một số tiếng động siêu thanh. Về tiếng «tách» này, tôi đã có dịp nghe một lúc gần 50 tiếng tương tự trong phòng thí nghiệm của Sở Mật Vụ. Mỗi máy ảnh có một tiếng «tách» riêng, nên tiếng «tách» vừa lọt vào tai tôi là âm thanh của máy Rollei.

Máy Rollei khét tiếng thế giới về nét hình sắc và rõ. Chắc người lạ đã dùng phim hồng ngoại tuyền, loại phim bắt nhanh để chụp.

Tiếng «tách» này làm tôi lồm cồm bò dậy. Lolô kêu lên một tiếng sừng sốt :

— Anh ?

Nàng tưởng tôi điên. Hoặc tôi bị trúng gió.

Nàng đâu biết rằng tôi chẳng điên, chẳng trúng gió gì hết, sở dĩ tôi hấp tấp buông nàng ra vì tiếng «tách» của máy ảnh Rollei là nhát búa tạ giáng vào đầu tôi... Họ đã lên chụp hình tôi và Lolô vào giữa cái lúc không nên chụp hình nhất. Chụp hình ban đêm trong phòng kín bằng phim hồng ngoại tuyền là đề... sáng-ta. Chỉ có các cơ quan gián điệp mới chơi cái trò sáng-ta đốn mặt ấy. (trên thực tế, ông Hoàng cũng đã sáng-ta như vậy nhiều lần, nhưng riêng tôi, tôi vẫn cho cái trò sáng-ta này là đốn mặt). Trong những năm, những tháng đi khuya về tối, tôi đã hết sức thận trọng để tránh lọt bẫy sáng-ta bằng phim nhựa. Chẳng phải vì tôi là người danh giá mà vì tôi sợ bạn gái của tôi bị liên lụy.

Nhưng đêm ấy tại Nữ ưóc, tôi lại không sợ bạn gái Lolô bị liên lụy, mà là sợ cho chính bản thân tôi. Nếu nhân viên KGB chụp được tấm hình tôi đang sửa soạn làm tình với Lolô thì vai trò của tôi sẽ bại lộ ngay từ khi chưa xuất đầu lộ diện. Tôi sẽ bị C.I.A. và tinh báo Tây Đức mời... về vườn. Các cơ đồng nghiệp ác khẩu trong ban Biệt Vụ sẽ cho rửa hàng chục tấm hình thất đức ấy, mỗi tấm lớn bằng nửa cái giường và treo trong phòng bí thư để mỗi khi vào gặp ông tổng giám đốc tôi phải chiêm ngưỡng.

Lolô cũng choàng dậy :

— Anh đau tr ?

Tôi nhảy xuống đất :

— Cần thận. Có người chụp hình trộm.

Lôlô kêu lên tiếng « vậy hả, chết em rồi » rồi cũng nhảy phóc xuống theo.

Nhưng từ góc phòng tiếng người chụp hình trộm đã cất lên :

— Tôi đây mà... anh đừng sợ.

Lúc ấy, tôi có cảm giác là thân thể tôi đang biến thành cây đuốc, chạm vào đâu là gây ra hỏa hoạn. Té ra thằng cha chụp hình không phải là nhân viên KGB không đội trời chung.

Mà là thằng bạn phải gió của C.I.A. Thằng bạn có nhiệm vụ chờ tôi dưới đường.

Hắn vội nói lớn :

— Đừng bật đèn, Lô'ô.

Nàng dựa vào người tôi :

— Ai hả anh ?

Tôi thó dai :

— C.I.A.

Nàng chỉ thề một tiếng thật tục thì rồi nói :

— Em không ngờ... em không ngờ anh trạ em ăn nằm với anh để cho bạn anh chụp hình.

Tôi định nói thẳng vào mặt nàng rằng tôi không hề lừa nàng, vì chính tôi đã bị nàng lôi kéo vào vòng ân ái, và chính tôi cũng không hề biết C.I.A. bố trí chụp hình lừa lút. Nhưng tôi chưa kịp giải bày oan

khuyết thì gã nhân viên C.I.A. khốn nạn đã nói :

— Mặc quần áo vào ngay đi, ông nội. Ông muốn biểu diễn bắp thịt lực sĩ thế vận cho KGB chụp hình nữa phải không ?

Tôi muốn tát vào mặt hắn một cái. Song tôi phải tự chế vì hai lý do. Lý do thứ nhất : C.I.A và Tây Đức trả tiền, tôi là người làm công, tôi đánh hắn thì hết hy vọng nhận tiền, vả lại, thân hình hắn mảnh dẻ như vậy, sợ chỉ ăn cái tát của tôi là táng mạng. Lý do thứ hai : biết đâu hắn chụp hình trộm là để ngăn chặn Lôlô có thái độ hàng hai.

Tôi đành riu riu mặc quần áo. Trong khi đó Lôlô vẫn đề nguyên tám thân lửa lò, hai tay vẫn tiếp tục xỉa xói, và miệng vẫn tiếp tục tuôn ra những danh từ không lấy gì làm đẹp. Gã nhân viên C.I.A đeo máy ảnh Rollei vào vai rồi dẫn giọng với nàng :

— Cô nói nhiều quá. Tôi xin xác nhận rằng vụ chụp hình này đã được thi hành theo lệnh ông tổng giám đốc C.I.A. Chúng tôi chấp thuận cho cô sang Liên xô, bề ngoài là để thăm Faben nhưng bên trong là để tìm cách đưa Faben về nước. Cô đã hứa giúp đỡ chúng tôi, tuy nhiên lời hứa của đàn bà, nhất là đàn bà như cô, khác nào trái cam ai biết được ngọt chua trong lòng, có thể cô qua đấy rồi ở luôn, Faben vớu yêu cô, nếu có cô bên mình Faben sẽ không bao giờ chịu hồi hương nữa.

Lolô rit lên:

— À ra các ông sáng ta cả tôi.

— Làm nghề này, muốn khỏi thất bại thì phải nắm vững đầu cán. Trong trường hợp cô định lưu lại Liên Xô chúng tôi sẽ chuồng tẩm hình án ái của cô cho Faben. Hắn cô cũng biết Faben là con người phá kỷ lục về ghen. Ông ta sẽ ăn thịt cô nếu thấy cô tăng tịu thể xác với người đàn ông khác, trẻ trung hơn, khỏe mạnh hơn và khôi ngô hơn ông ta...

— Đờ đờ!

— Ha ha, lâu lắm không nghe đàn bà nói tục, giờ đây nghe cô chửi rủa tôi lại thấy khoan khoái. Lolô ơi, cô cứ chửi rủa nữa đi... Dầu sao cô cũng đã nhận tiền của những người mà cô gọi tên là «đờ đờ», hai chục ngàn đô-la đầu phải ít, hả cô?

— Tôi không thèm. Tôi sẽ vứt trả lại ngay bây giờ.

— Trả tiền là đại, vì ai biết do vào đâu. Lúc cô nhận tiền, C.I.A. đã bắt cô hạ bút ký. C.I.A. lại đã chụp hình và ghi âm đầy đủ. Nhưng thôi, cô Lolô ơi, cô nên bớt giận làm lành, chúng tôi chỉ muốn giúp cô chứ không muốn phá cô. Như đã hẹn trước, nếu cô thuyết phục được Faben trở về, cô sẽ được chúng tôi biếu riêng một triệu đô-la. Cô sẽ trở thành vợ chính thức của Faben. Mọi hồ sơ và tài liệu về quá khứ không lấy gì làm đau già của

cô sẽ được thiêu hủy, hoàn toàn thiêu hủy.

Lolô chộp cái gạt tàn thuốc là định ném vào mặt gã nhân viên C.I.A. Hắn nhòa miệng cười:

— Sao cô lại làm vậy? Đợt KGB dưới đường nghe trong nhà ồn ào sẽ vác mặt tôi. Cô sẽ không đi Mạc tư Khoa được nữa.

Lolô thở dài:

— Đờ đờ. Cút ngay đi. Nếu không tôi sẽ cào rách mặt bây giờ.

Gã nhân viên C.I.A. cong miệng:

— Đi thì đi.

Hắn bước ra đến cửa rồi đứng lại, nói với tôi:

— Mời anh.

Lolô nắm tay tôi, như không muốn buông ra nữa:

— Anh phải đi với hắn ư?

— Vâng, tôi phải đi. Hẹn gặp em tại Mạc tư khoa.

— Anh đã biết em ngụ tại khách sạn nào chưa?

— Em khỏi lo. Em ở đâu C.I.A. cũng biết.

Trước khi cho phép tôi thoát ra ngoài, nàng còn bắt tôi hôn nàng nữa. Không phải hôn một cái, mà là hôn luôn một hơi. Nàng ép tôi mạnh đến nỗi tôi là võ sĩ xương đồng da sắt mà cũng ngộp thở.

Lolô vẫn chẳng mặc gì hết, giờ tay vẩy tôi. Tôi

cắm đầu đi một mạch, sợ vấy lại nang sẽ xà tới, đòi hôn thêm. Và biết đầu nang còn đòi tôi làm chuyện khác nữa. Tôi đã gặp nhiều phụ nữ, nhưng phụ nữ như nang rất hiếm.

Trong chốc lát, chúng tôi đã nhảy hàng rào sang nhà bên. Té ra nhà bên là cơ sở C.I.A. Bọn KGB túc trực ngoài đường có mắt thông thiên cũng không thể nhìn thấy chúng tôi chui vào gara, trèo lên một chiếc xe Ford to tướng, và lái ra một con đường khác.

Trong khi hấn lái, tôi véo tai hấn, giọng hăm dọa :

— Tại sao anh không cho tôi biết trước ?

Hấn cười ruồi :

— Lệnh trên, anh ơi !

— Khôn hồn, anh đưa cuộn phim cho tôi.

— Anh muốn lấy cả máy ảnh tôi cũng đưa, hưởng hồ cuộn phim. Nhưng thú thật với anh là chẳng có cuộn phim nào cả.

— Nghĩa là anh chụp không ?

— Vâng.

— Anh điên hả ?

— Tôi không điên. Văn phòng tổng giám đốc gọi điện thoại vô tuyến cho tôi, nói là phi cơ đang chờ. Họ đoán là anh đang hứ hí với Lolô nên cho phép tôi vào, làm cái trò chụp hình. Anh mới dính với nang lần đầu nên chưa biết đấy thôi. Nang là

con hồ ly kinh khủng nhất Nữ ưóc. Đản ông nào tò tí với nang mà mặt sạch vốn liếng. Chúng tôi muốn anh còn nguyên thân thể, sức khỏe và trí khôn để sang Mạc tư khoa nên đành phải cắt đứt ngang xương mản ái tình cụp lặc.

— Hồi nãy anh nói là C.I.A. có liờ sơ bắt hảo về nang. Nang là gái giang hồ phải không ?

— Không. Nang là con nhà quý phái. Nhưng phải cái giao du bừa bãi, làm ăn với bọn buôn lậu ma túy khét tiếng. Nang là con người tham lam số một. Đêm nào nang cũng phải yêu. Không yêu không chịu được. Chưa ai đối địch lại nổi nang Có lẽ thượng cấp chọn anh là vì vậy. Tôi hy vọng anh trở về không đến nỗi phải chống nạng gổ.

Tôi ngắt lời hấn :

— Ra phi trường quốc tế Nữ ưóc phải không ?

Hấn lắc đầu :

— Không. Phi trường quân sự.

— Đi đâu ?

— Dĩ nhiên là Liên xô. Nhưng cuộc hành trình được chia ra làm nhiều chặng. Tôi chỉ có nhiệm vụ đưa anh ra phi trường. Lành lặn khỏe khoắn, không bị sút mẻ, hoặc nhức đầu sổ mũi. Còn anh đi đâu, đi bằng cách nào, đó là nhiệm vụ của người khác.

.
.

Thế là một lần nữa tôi lại lên đường đến thăm quê hương của Lênin và Sitalin.

Cách đây không lâu, tôi giả làm chuyên viên quảng cáo Hạ uy di, đáp máy bay thẳng từ Hoa kỳ đến Liên xô, nghênh ngang bước vào bằng cửa trước, và ngụ tại đại khách sạn quốc doanh Metro-pole giữa đám nhân viên mật vụ KGB, rồi nghênh ngang đi Anbani (1). Lần này, tôi chỉ được biết là đi Liên xô, chứ không được biết sẽ tăng nhập bằng cửa trước hay cửa sau, bằng cách ung dung trình thông hành tại sân bay, hay vượt hàng rào kẽm gai, nhảy dù ban đêm xuống lãnh thổ Nga nữa.

Lúc tôi đến phi trường quân sự, một người mặc quân phục đã đợi sẵn. Tôi mừng rỡ vì người này là đại tá Pit, bạn tri kỷ của tôi (2). Pit reo ầm lên khi nhận ra tôi. Tôi tỏ vẻ ngạc nhiên :

— Anh không ngờ là tôi ư ?

Pit đáp :

— Nếu ngờ là anh thì tôi đã mang theo bịch thuốc Salem và thùng huyết-ky hạng tốt, và nhất là an-bom ảnh mới nhất về những người đẹp có kích thước lớn nhất thế giới. Té ra vị anh hùng sang Nga là anh. Hồi tối ông Si-mít kêu tôi lên văn phòng và dặn ra đây đón một phái viên của tình báo Tây Đức. Nếu ông Si-mít nói là đón phái viên

(1) — xin đọc Bông ma trên Công trường Đỏ,

(2) — xin đọc Cạm bẫy trên giồng Chao Phya,

của ông Hoàng thì tôi đã biết là anh. Gớm, cái ông già Si-mít kia miệng quở... Đạo này anh đầu quân cho Tây Đức rồi ư ?

— Không. Làm thuê,

— Thế này phá ! Anh sẽ đội lốt một công dân Libăng.

— Libăng ? Tôi chẳng nói được tiếng Libăng nào cả.

— Nhưng anh đã đến Libăng lần nào chưa ?

— Rồi, độ 4,5 lần.

— Vậy anh còn hơn tôi. Ba tháng trước, tôi cũng đội lốt công dân Libăng như anh mặc dầu tôi chỉ mới biết Libăng lần đầu tiên trên bản đồ địa dư thế giới. Thế mà cũng chẳng sao cả.

Thật ra tôi chưa hề hoạt động tại Libăng nhưng xứ này không xa lạ lắm đối với tôi. Khu vực Trung Đông được thiên hạ biết nhiều sau những trận chiến chớp nhoáng bằng máy bay, xe tăng, nhưng Trung Đông cũng được thiên hạ biết nhiều về những thú vui ban đêm. Có người cho rằng nói đến thú vui là nói đến đàn bà, mà đàn bà ở đâu cũng giống nhau thì thú vui cũng phải giống nhau. Tôi không đồng ý như vậy. Đàn bà giống nhau thật đấy song chỉ giống nhau dưới con mắt của nhà khoa học với đầy đủ bộ phận cơ thể, còn trong tình yêu mỗi người là một vũ trụ riêng.

1 Trung Đông có rất nhiều sa mạc, tình yêu ở

Trung Đông cũng hiếm như giếng nước trên sa mạc, nhưng hễ có thì hết sức thần tiên. Lý do là truyền thống đạo Hồi. Theo đạo này phụ nữ phải đeo mạng; ngay cả ở trong nhà cũng không được phép nhìn ai ngoại trừ nhìn chồng, thậm chí để hở cái miệng cho người lạ ngó thấy cũng không được nữa. Phụ nữ Hồi giáo bị dồn ép mạnh mẽ nên khi được giải phóng họ ủa ra ánh sáng văn minh như người bị giam hàng năm dưới hầm tối, tình yêu của họ trở nên những cơn bão táp lạt thú bất tận.

Trên sa mạc Trung Đông, có 4 ốc đảo tình yêu, Bêrút, Kerô, It.tan.bun và Telavi. Tôi đã đến tận nơi và nhận thấy Telavi, thủ đô Do Thái, quá kèn kiêu vì người Do Thái còn lo đánh nhau ngày đêm với á-rập, dân bà cũng phải đi lính, nam nữ chỉ tra đại hòa tấu, ca vũ và chiếu bóng.

Thủ nhất là Bêrút, thủ đô Libăng. Xứ này chỉ có 3 triệu dân, nửa Hồi giáo, nửa công giáo, có lối sống phóng khoáng của người Pháp, cái duyên mặn mà của phụ nữ á-rập bên bờ biển Địa trung Hải, và túi tiền vô tận của những giếng dầu trên bãi cát. Tôi đã miệt mài đêm này qua đêm khác tại Bêrút trong những hộp đêm kỳ lạ để thưởng thức tài nghệ uốn éo của các vũ nữ múa bụng, luôn luôn đeo mạng che miệng song lại công khai phô trương từ miệng trở xuống... Cách bờ hèn

20 cây số, có một thiên đường hạ giới, mang tên là Maamaltein với những người đẹp từ chiêng, và sông bạc lớn nhất Âu-Á.

Trên nguyên tắc, nhân viên do thám tây phương tàng nhập các quốc gia cộng sản thường cải trang làm công dân một nước trung lập khuynh tả. Tại Liên Xô, giả làm công dân Cuba là tốt nhất vì Cuba bõ bịch với Liên Xô, lại được o bế để quấy rầy Hoa Kỳ. Không hiểu sao mấy ông bự tình báo Tây Đức và Mỹ lại muốn tôi đội lốt công dân Libăng để qua Mạc tư Khoa vì Libăng không được Mạc tư Khoa trọng đãi. Năm 1958, thủy quân lục chiến Mỹ đã đổ bộ lên xứ này để ngăn chặn nội loạn thân Cộng, bởi vậy khi nghe đại tá Pit nhắc đến Libăng tôi ngần tò te như cô gái tiền sử lạc vào... phòng ngủ gồm giường nệm ấn nút điện của nhà tỷ phú đa tình thế kỷ hai mươi... một.

Đại tá Pit vỗ vai tôi :

— Sướng nhé !

Tôi ngần tò te thêm :

— Có gì mà sướng hả anh ?

— Thôi, tôi xin ông, ông còn giả vờ mãi. Được du hí với Lolô tại Mạc tư Khoa là sướng nhất đời. Tôi thèm địa vị ông mà ông Si-mit không cho phép.

— Anh hết râu quặp rồi ư ?

— Ô, mới lấy vợ là khác, bây giờ là khác. Mới đó tôi sắp ba con rồi, Anh tính...

Tôi không kịp tri kỷ vụn vời đại tá Pit thêm nữa vì phi cơ đã sửa soạn cất cánh. Trong chiếc phản lực cơ rộng thênh thang, ngoài phi hành đoàn, chỉ có một mình tôi. Vâng, tôi là hành khách độc nhất. Thế mới biết họ lăm tiền ! Chẳng bù vời số Mật vụ của ông Hoàng nhân viên di chuyển phải dùng phi cơ thương mại, và trong số nhân viên xuất ngoại thường trực có lẽ chỉ có tôi dám mua vé hạng nhất... Thật ra, đã có lần tôi được ngồi một mình trên phi cơ, song đó chỉ là phi cơ cánh quạt. Những chuyến nhảy dù xuống Miền Bắc, tôi mang tiếng là hành khách độc nhất nhưng phi cơ lại chở theo hàng tấn « hàng hóa » để nhảy dù xuống vời tôi, nhất cử lưỡng tiện. Tính tôi vốn thích tiện nghi nên một số cơ quan điệp báo tây phương đã dụng ý đưa ra những điều kiện ngon lành để kéo tôi về vời họ nhưng tôi vẫn cứ ở lại vời ông Hoàng.

Nếu tôi ưa khước đại tôi sẽ giải thích rằng đó là hành động yêu nước, «ta về ta tắm ao ta, dầu trong dầu đục ao nhà vẫn hơn». Nhưng trong thâm tâm, chưa bao giờ tôi dám nghĩ đến những mục phiêu ao quý và to tát như vậy. Tôi chỉ nghĩ đến ông Hoàng. Các bạn có thể trách tôi nhưng sự thật là thế, mà tôi là con người tôn trọng sự thật.

Thế là một lần nữa tôi lại lên đường đến quê hương của Lenin và Sitalin...

Phi cơ quân sự vừa cất cánh tôi đã nằm lăn ra ngủ trên tấm nệm dày. Có lẽ tấm nệm này do đại tá Pit mang lên cho tôi. Vì Pit biết tôi mắc bệnh đau lưng, rất ghét và sợ nằm trên giường cứng. Phần vì một nhồi, phần khác vì nệm cao su quá êm nên tôi ngáy o o. Chẳng còn biết trời đất gì nữa.

Mãi đến khi viên trung tá Mỹ lay dậy tôi mới chịu mở mắt. Tuy nhiên tôi vẫn nằm ỉ trên nệm và hỏi :

— Đến chưa ?

Viên trung tá cười :

— Rồi.

Cửa phi cơ mở rộng. Té ra bên ngoài là ban đêm. Ban đêm ở mọi phi trường trên thế giới đều ngập tràn ánh sáng và âm thanh nhưng ở đây lại tối hoàn toàn, và im lặng hoàn toàn. Viên trung tá thân mật bắt tay tôi :

— Chào ông và chúc ông thượng lộ bình an.

Tôi hỏi y :

— Trung tá không xuống ư ?

— Không. Nhiệm vụ của chúng tôi đến cửa phi cơ này là hết. Bên dưới đã có người đón ông. Sau khi ông xuống, chúng tôi sẽ lấy nhiên liệu và lái phi cơ trở về Mỹ.

— Đây là đâu ?

— Thổ Nhĩ Kỳ.

Té ra tôi đã ngủ một giấc quá dài. Đối vời tôi,

Thổ không phải là vùng đất xa lạ, tôi đã đến đây nhiều lần, tôi còn có nhiều bạn gái địa phương kiều diễm và ngoan ngoãn nữa. Nếu có thời giờ tôi sẽ đến thăm họ.

Nói ra thì ít ai tin nhưng phong tục đất Thổ rất hợp với đàn ông đa tình. Thổ theo đạo Hồi mà đạo Hồi lại cho phép đa thê, đảng Giáo chủ Môhammét có đến mười một bà vợ, người dân thường cũng có thể lấy bốn vợ. Tuy có nhiều vợ, đàn ông vẫn được tự do, không bị đứt tóc, nắm tai như ở Việt nam vì theo tập quán không có vợ chính, vợ phụ, toàn thể đều bình đẳng, vấn đề hưởng thụ được chia đồng đều nên nạn tranh giành, ghen tuông không xảy ra.

Tôi thích nước Thổ vì tại một vài vùng dân gian còn theo một lễ thói cổ xưa vô cùng thi vị: đó là du khách có quyền thê vợ. Nghĩa là tôi có thể mời một thiếu nữ về ở chung một thời gian, đổi xử mặn mà như vợ, nàng sẽ chăm nom cơm nước, quần áo cho tôi, và sau đó tôi có thể xách va-li ra trường bay, không sợ nàng níu lại đòi tiền... bởi thường.

Tôi thích nước Thổ vì ở đó ai tình được trọng vọng, trước khi yêu cũng như sau khi yêu và cả trước khi yêu nam nữ đều cầu kinh một cách nghiêm trang, chứ không yêu lén lút theo kiểu «tắt đèn nhà ngói cũng như nhà tranh» ở nhiều nước châu Á.

Ngọn gió phi trường quạt hơi lạnh ban đêm vào mặt tôi. Tôi phồng ngực thở khoan khoái.

Dường như không khí ở Thổ được pha trộn một hóa chất đặc biệt khiến các thớ phổi nở rộng, dưỡng khí chạy ùn ùn trong huyết quản, mắt tôi sáng ra, và chân tay tôi trở nên thoải mái như vừa được tắm hơi nước nóng và đấm bóp đúng phương pháp Nhật bản.

Dưới chân cầu thang chỉ có một người đàn ông độc nhất. Y là người Mỹ, căn cứ vào giọng nói chào hỏi. Y mặc đồ không quần, đeo lon thiếu úy. Y rập chân chào tôi theo nghi lễ quân cách đoạn mời tôi lên xe đíp.

Xe chạy được một quãng tôi mới thấy tòa nhà đồ sộ của phi trường. Hồi nãy, tôi không nhìn thấy ánh điện vì phản lực cơ dầu phía sau giầy nhà kho cao ngất, cửa đóng then cài kín mít. Tòa nhà phi trường cũng đóng cửa im ỉm, tầng dưới hắt ra một ánh sáng vàng vàng.

Tài xế đậu lại và lễ phép mời tôi xuống. Song tôi đã nhảy xuống trước khi được mời. Vì qua cánh cửa mở rộng tôi vừa nhìn thấy một giầy tủ lạnh nhỏ, loại tủ lạnh tự động bán nước ngọt và la-ve. Tề ra viên thiếu úy mời tôi vào căn-tin để giải khát. Trong căn-tin không có ai mặc dầu đèn thấp sáng chung, cái máy hát đĩa tự động ở góc đang ồng ồng tuồn ra một điệu nhạc pốp giát gân, và trên quầy kềm có mấy chai huyết-ky chưa khui và một đồng ly cốc sặc sỡ.

Viên thiếu úy mở chai coca và ngược mắt ngó tôi, tôi lắc đầu. Hiểu ý, y chỉ chai huyết-ky, tôi gật đầu. Y toan bỏ đá lạnh vào ly tôi giăng lấy. Tôi chọn cái ly lớn nhất, loại ly dùng uống la-ve, và rót đầy ắp huyết-ky. Viên thiếu úy le lưỡi, tôi nhún vai làm luôn một hơi. Một ly chưa đủ, tôi tiếp theo ly thứ hai, ly thứ ba.

Thấy tôi quăng ly xuống quây tó vẻ đã uống say sưa, y mới nghiêng mình :

— Mời ông ra xe.

Tôi hỏi :

— Căn cứ Adana phải không ?

— Thưa phải.

— Nhân viên căn cứ di đâu cả mà tôi không thấy ai hết ?

— Vì hôm nay có ông đến nên đại tá phó tư lệnh tập trung mọi người lại trong phòng họp để chiếu phim. Một phim tình hay kinh khủng.

— Họ không được phép gặp tôi ?

— Thưa không. Mọi lần có nhân viên điệp báo từ Hoa thịnh đến tới, họ vẫn được đi lại tự do. Hồi đại tá Pao-ốt lái phi cơ thám thính U-2 từ đây bay qua Liên xô, nhiều người còn đến bắt tay và mời uống rượu nữa. Nếu được phép gặp ông chắc chắn phần đông nhân viên của căn cứ đã bỏ dở cuốn phim mà rủ nhau ra đây. Vì họ có cảm nghĩ rằng những ai dám vượt biên giới vào Liên Xô phải

là con người siêu đẳng.

— Hừ... thiếu úy có thấy tôi khác mọi người ở điểm nào không ?

— Thưa không. Vì vậy khi ông từ phi cơ bước xuống tôi đã có thái độ kinh ngạc. Lệ thường tôi là đứa nói cười luôn miệng nhưng san khi gặp ông tôi trở thành câm khầu. Tôi đoán ông phải là một người có hành tung bí mật, mắt đeo kiếng đen to tướng, đội mũ dạ xụp xuống trán, mặc ba-dờ-suy kín mít, vai và lưng đeo đầy súng ngắn, súng dài, và đặc biệt là mặt đầy sẹo ngang, sẹo dọc, hậu quả của những cuộc đấu võ, còn bàn tay thì lớn gấp đôi bàn tay người thường. Trái lại, ông chẳng có nét nào đáng sợ.

— Thì có gì để thiếu úy phải kinh ngạc đâu ?

— Tôi kinh ngạc vì... vì ông quá đẹp trai. Thoạt thấy ông, tôi tưởng ông là tài tử màn bạc, chứ không phải là nhân viên gián điệp cao cấp.

— Tại sao thiếu úy biết tôi là nhân viên gián điệp cao cấp ?

— Đại tá phó tư lệnh dặn tôi là Hoa thịnh Đón gửi mật điện tới ra lệnh tổ chức đón tiếp thật kín đáo nhưng cũng thật trang trọng. Mời ông ra xe, đại tá đang đợi ông để đưa ông về thành phố.

Thành phố đây là Adana, ở miền đông-nam nước Thổ, một trong các căn cứ quan trọng của Hoa kỳ